

C. RABES KONCERTBUREAU.

Edvard Grieg

FOLKEKONCERT

Søndag den 26de Oktober 1902 Kl. 5^{1/2}

i Logens Festsal

Medvirkende: **Fru Nina Grieg og Hr. Arve Arvesen.**

—♦♦—

PROGRAM:

1. **Violinsonate** (op. 45, c moll)
 - a) Allegro molto ed appassionato
 - b) Allegretto espressivo alla Romanza
 - c) Allegro animato

Hr. Arve Arvesen og Koncertgiveren.
2. **Romancer.**
 - a) Vær hilset, I Damer
 - b) Nu er Aften lys og lang
 - c) Ragna.
 - d) Mens jeg venter.

Fru Nina Grieg.
3. **Lyriske Stykker** (af op. 71)
 - a) Der var engang —
 - b) Smaatroid.
 - c) Skovstilhed.
 - d) Efterklang.

Koncertgiveren.
4. **Romancer.**
 - a) Gruss.
 - b) Die verschwiegene Nachtigall.
 - c) Lauf der Welt.

Fru Nina Grieg.
5. a) **Humoreske** (gis moll, af op. 6)
 b) **Albumblad** (f dur, af op. 28)
 c) **Bryllupsdag paa „Troldhaugen“** (af op. 65)

Koncertgiveren.
6. **Romancer.**
 - a) Borte.
 - b) Vandring i Skoven.
 - c) Til Norge.
 - d) Godmorgen!

Fru Nina Grieg.

—

Samtlige Kompositioner af Edvard Grieg.
 Koncertflygel af Brødrene Hals' Fabrik fra Haugens Lager.

—

*) Kompositørens Villa ved Bergen.

2 a. Vær hilset, I Damer.

Vær hilset, I Damer
Langs Høisalens Bænke,
Hvad vover jeg farende Svend?
Hvad drister min Fod sig,
Hvad trøster mit Mod sig,
Paa hvad tør min Tanke vel tænke?
At drikke den Vin, som I lader mig
skjenke,
At lægge min Haand i den fangende
Lænke —

Sig: er det ei hovedløs Sag?
I ser mig iaften, I saa mig idag,
At komme og gaa er den Færendes Sag.
Saa væver vi Vadmel og lægger det
sammen,
De Store saa godt som de Smaa,
Og danser og synger i Fællig og Gam-
men:
Vi væver det Vadmel og lægger det
sammen
Og lader saa Skytterne gaa.

Hør Tonerne klinge,
Forlad Eders Bænke,
Og følg kun den farende Svend!
Med ham er hver Glæde
Iaften tilstede
Foruden al Arglist og Rænke,
Han fører jer Dans, naar I blot vil be-
tænke,
I fanger ham ikke med Baand eller
Lænke,

Han taaler som Fuglen ei Aag.
I bandt ham for ofte, tilsidst blev han
klog,
Tilgiv ham! men Tanken maa have sit
Sprog.
Saa væver vi Vadmel og lægger det
sammen,
En Skytte er Svenden som faa! —
Hvor herligt at synges i Fællig og Gam-
men:
At væve det Vadmel og lægge det sam-
men,
Og lade saa Skytterne gaa.

Drachmann.

2 b. Nu er Aftnen lys og lang.

Nu er Aftnen lys og lang,
Kom, min Kjærlighed,
Fyld mit glade Bryst med Sang
Ved Havets tavse Bred.
Ved de dæmrende Strande en Pigeflok
Hviler sig ventende ved jeg nok
Paa Elskerens Barkarole.
Klinger, I Strænge! og hjælper mig med
At tage de Piger i Skole.

Hvorfor fik I, kjære Bern,
Disse Øine, som
Neppe fæstes paa os, før
Strax vi sadler om.
Sad vi forhen tilhest med den vilde
Jagt,
Føres vi nu, som i Lænker lagt
Omkring i sværmende Drømme,
I gjør Rytteren spag og from
og leder hans Hest ved Tomme.

Komme vil forvist den Stund
O, min Kjærlighed!
Da hans blege, bange Mund
Røve vil Jer Fred.
Naar I synkende for Eders Fod ham ser,
Hjælper ei Flugt og Forstillelse mer,
I reiser ham med Eders Hænder.
Klinger, I Strænge! og hjælper mig med
At vise, hvor Legen ender.

Drachmann.

2 c. Ragna.

O Ragna, hvor dog Tiden gaar:
Forleden var du fire Aar
Og dine Barneøine saa
Saa dybt paa mig, saa dunkelblaa.
Ind under Fjeldesiden graa,
Et Tjern, et drommende jeg saa,
Hvori jeg fandt slet ingen Bund,
Da taled Tjernet's Pigemund:

Hernede drømmer Livet selv;
Det næres af en rastløs Elv,
Det stiger langsomt, Aar for Aar,
Tilsidst en Huldre for dig staa!

O Ragna, hvor dog Tiden gaar;
Forleden var du fire Aar
Og dine Barneøine saa
Saa dybt paa mig, saa dunkelblaa.

Drachmann.

2 d. Mens jeg venter.

Vildgjes, Vildgjes i hvide Flokker
Solskinsveir.
Ællingen spanker i gule Sokker
Fine Klær.
Ro, ro til Fiskeskjær,
Lunt det er omkring Holmen her,
Sjøen ligger saa stille.
Bro, bro Brille.

Løs dit Guldhair og snør din Kyse,
Du min Skat.
Saa skal vi danse den Lune, lyse
Juninat.
Vent, vent — til Sanktehans
Staar vort Bryllup med lystig Dans.
Alle Giger skal spille.
Bro, bro Brille.

Vug mig, vug mig du blanke Vove
Langt og let.
Snart gaar min Terne til Dans i Skove
Sondagsklædt.
Vug, vug i Drøm mig ind,
Hver tar sin saa tar jeg min,
Hør hvor Gigerne spille!
Bro, bro Brille.

Vühelm Krag.

4 a. Gruss.

Leise zieht durch mein Gemüth
Liebliches Geläute,
Klinge, kleines Frühlingslied,
Kling' hinaus in's Weite.
Zieh' hinaus bis an das Haus,
Wo die Veilchen spriessen,
Wenn du eine Rose schaut,
Sag' ich lass' sie grüssen.

Heine.

4 b. Die verschwiegene Nachtigall.

Unter den Linden, an der Haide
Wo ich mit meinem Trauten sass
Da mögt ihr finden, wie wir Beide
Die Blumen brachen und das Gras.
Vor dem Wald mit süßem Schall,
Tandaradai!
Sang im Thal die Nachtigall.

Rettelse.

Istedetfor Programmets **No. 4. Romancer**

synges som

No. 4. Barnlige Sange

(til Digte af Nordahl Rolfsens Læsebog).

- a) Fiskervise.
- b) De norske Fjelde.
- c) Lok.
- d) Kveldsang for Blakken.

4 a. Fiskervise.

(Ved Petter Dass).

Det hænder vel ofte,
du kaster fra Tofte
dit Snøre fra Bord,
men har ikke Lykke
til Flyndren at rykke
med Angel og Snor.

Thi Flyndren som Laksen,
hun bider ei straksen,
er heller lidt sen.
Jeg kjender de Dreng,
som siddet har længe,
fik aldrig et Ben.

Naar Snøret er runden
og sænket til Bunden,
staar Lykken hos Gud.
Han giver ei Skarnet;
kast derfor kun Garnet
i Jesu Navn ud!

Gud signe din Angel,
at ei den har Mangel
paa Torsk eller Skrei!
Og gid han maa føre
til dig og dit Snøre
den levrede Sei!

4 b. De norske Fjelde.

(Nordahl Rolfsen).

Ifald du følger mig over Heien
saa skal jeg vise dig Sæterveien,
saa skal vi fare i Fjeldet ind,
hvor Solen gylder den hvide Tind.

Men vil du vide, hvor bedst du finder
de fagre Flyer, de fine Tinder,
saa følg mig ind under Jotunfjeld
en rigtig skinnende Sommerkveld.

Da skal vi sidde ved Glitretinden,
hvor Skodden viger saa smaat for Vinden;
da skal det hviske i Hjertet dit:
„Aa nei, aa nei, aa er dette mit?“

4 c. Lok.

(Bj. Bjørnsen.)

Kom, Bukken til Gutten,
kom, Kalven til Mor,
kom, mjauende Katten
i snehvide Skor,
kom, Andunger gule,
kom frem ifra Skjule',
kom, Kyllinger smaa,
som neppe kan gaa.

Kom, Duerne mine,
med Fjerene fine!
Se Græsset er vaadt;
men Solen gjør godt,
og tidlig, tidlig er det paa Sommer'n,
men rop paa Høsten, saa kommer'n!

4 d. Kveldsang for Blakken.

(Nordahl Rolfsen).

Fola, fola, Blakken!
Nu er Blakken god og træt;
Blakken skal bli god og mæt.
Aa fola, fola, Blakken!

Uf, den leie Bakken
og den lange, stygge Vei!
Den var rigtig dryg for dig,
du gamle, gamle Blakken.

Far han kasted Frakken;
Blakken kan ei kaste sin,
svetter i det gamle Skind,
den snilde, snilde Blakken.

Snart skal Blakken sove,
ikke mere Slit idag,
ikke mere Sæleknag!
Og ikke mere traave!

Fola, fola, Blakken!
Gaar du ind i Stalden din,
kommer vesle Gutten ind
og klapper dig paa Nakken.

Ser du Gutten smile?
Hører du det Bud han har?
Han skal hilse dig fra Far:
Imorgen skal du hvile.

Drøm om det, du Blakken.
Bare æde, bare staa,
kanske rundt paa Tunet gaa
med Veslegut paa Nakken.

Ich kam gegangen zu der Aue,
Mein Liebster kam vor mir dahin,
Ich ward empfangen als hehre Fraue,
Dass ich noch immer selig bin
Ob er mir auch Küsse bot?
Tandaradei!
Seht, wie ist mein Mund so roth.

Wie ich da ruhte, wüsst' es Einer,
Behüte Gott, ich schämte mich.
Wie mich der Gute herzte, keiner
Erfahre das, als er und ich;
Und ein kleines Vögelein,
Tandaradei!
Das wird wohl verschwiegen sein.

Walter von der Vogelweide.

4 c. Lauf der Welt.

An jedem Abend geh' ich aus,
Hinauf den Wiesensteg.
Sie schaut aus ihrem Gartenhaus,
Es stehet hart am Weg.
Wir haben uns noch nie bestellt,
Es ist nur so der Lauf der Welt.

Ich weiss nicht, wie es so geschah,
Seit lange küsst' ich sie,
Ich bitte nicht, sie sagt nicht: ja,
Doch sagt sie: nein, auch nie.
Wenn Lippe gern auf Lippe ruht,
Wir hindern's nicht, uns dünkt es gut.

Das Lüftchen mit der Rose spielt,
Es fragt nicht: hast mich lieb?
Das Röschen sich am Thau kühlte,
Es sagt nicht lange: gieb!
Ich liebe sie, sie liebet mich,
Doch keines sagt: ich liebe dich!

Uhland.

6 a. Borte!

De sidste Gæst
Vi fulgte til Grindea;
Farvellets Rester
Tog Natteviden.

I tifold øde
Lea Haven og Huset,
Hvor Toner søde
Mig nys berused.

Det var en Fest kun
For Natten den sorte;
Hun var en Gæst kun,
Og nu er hun borte.

Ibsen.

6 b. Vandring i Skoven.

Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!
Kom, Maanen skinner stor og klar,
En Stilhed Natten har,
En Deilighed, en Ensomhed,
Min søde Brud kom med!
I Bøgeskoven gaa vi to,
Der hvor Skovmærker gro.

I denne lyse, tause Nat,
Hos dig, min Verdens Skat,
Jeg er saa glad, saa salig glad,
Duft, friske Bøgeblad!
Syng, Nattergal, lys, Maane klar!
Jeg her al Rigdom har:
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

Du er saa frisk som Bøgens Hang,
Som Nattergalens Sang,
Saa dyb som Nattens stille Ro,
Her hvor Skovmærker gro,
Hvor maleriske Bøge staa,
Og vi ved Maanskin gaa:
Min søde Brud, min unge Viv,
Min Kjærlighed, mit Liv!

H. C. Andersen.

6 c. Til Norge.

Du er min Mor,
Jeg elsker dig,
Dermed er alting sagt!

Du fødte mig,
Du pleied mig,
Holdt om min Barndom Vagt.

Du er min Mor,
Jeg elsker dig,
Dermed er alting sagt!

J. Paulsen.

6 d. God Morgen!

Dagen er oppe, Glæden er tændt,
Mismodets Skyborg stormet og brændt,
Over de glødende Fjelde
Lyskongens Hærskarer tjelde:
„Oppe, oppe!“
Fugl i Lund,
„Oppe, oppe!“
Barnemund,
Oppe mit Haab med Solen.

Bjærnsen.